

Arrest

nr. 73 487 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Op 2 augustus 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 oktober 2011, met kennisgeving op 30 september 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02/08/2010 werd ingediend door :

H., E. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te Edjmlatin op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 09/11/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet aanvaard worden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

De arts-adviseur stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toe laat het risico in de zin van Art 9ter te bevestigen. De afwezigheid van duidelijke identificatie van de ziekte laat niet toe de noodzaak van een behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen. In het land van oorsprong of verblijf van betrokkene.

Derhalve is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, nl. Armenië. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *“de formele motiveringsplicht in hoofde van verweerster gelet op artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen”*, van artikel 9ter juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“1. Volgens verweerster is er geen reëel risico zijn op een onmenselijke of vernederende behandeling in hoofde van verzoeker bij een gedwongen terugkeer van verzoeker naar ARMENIE, onverminderd de bescherming hem geboden door art. 3 EVRM en de Europese Richtlijn 2004/83/EG, omdat de ziekte waaronder verzoeker lijdt niet afdoende zou zijn geïdentificeerd in het verzoekschrift en dus het risico zoals in de zin van art. 9ter Vr.W. 1980 niet zou kunnen worden bevestigd, quod non.

2. Het door verzoeker gebruikte standaard medisch getuigschrift dd. 29.07.2010 vermeldt evenwel het bestaan van een huidandoening in hoofde van verzoeker, van dien aard om de arts-adviseur dd. 31.08.2011 toe te laten te besluiten dat verzoeker zo hij voorkomend aan psoriasis lijdt, quod in casu est, dit geen levensbedreigende situatie voor verzoeker met zich meebrengt.

3. Verzoeker wijst erop dat gelet op zijn huidandoening psoriasis, dit wel degelijk een medische aandoening betreft dewelke dient te worden aanzien als een medische problematiek die een reëel risico inhoudt of kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien de aandoening niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd in het herkomstland ARMENIE en dat derhalve een gedwongen terugkeer, gelet op het gebrek aan afdoende behandelingsmogelijkheden in zijn thuisland dient te worden beschouwd als een handeling waartegen in hoofde van verzoeker bescherming wordt geboden door art. 3 EVRM en de Europese Richtlijn 2004/83/EG.

4. De uitspraak van de arts-adviseur dd. 31.08.2011 dat verzoeker zo hij voorkomend aan psoriasis lijdt, quod in casu est, dit geen levensbedreigende situatie voor verzoeker met zich meebrengt, duidt erop dat verweerster wel degelijk weet aan welke aandoening verzoeker lijdt en zij kan vaststellen welke behandeling dit veronderstelt. Nu verweerster geen enkel uitspraak doet in de thans bestreden beslissing aangaande de behandelingsmogelijkheden in hoofde van verzoek in diens thuisland,

onverminderd haar afwijzen van het verzoek als ongegrond, is het thans duidelijk dat verweester minstens de materiële motiveringsplicht dewelke op haar rust, schendt alsmede het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur in haar hoofde. De bestreden beslissing is derhalve minstens materieel niet wettig gemotiveerd waardoor de bestreden beslissing nietig moet worden verklaard.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt:

Schending van artikel 9ter juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet houdende schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur in hoofde van verweerder.

Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, TB.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker verwijst in zijn middel naar het medisch getuigschrift dd. 29.7.2010' waaruit zou moeten blijken hij aan psoriasis lijdt:

- verzoeker benadrukt dat deze huidandoening wel degelijk levensbedreigend is en dat er ten onrechte geen uitspraak wordt gedaan nopens de behandelmogelijkheden in het land van herkomst.

Met verwijzing naar dit stuk meent verzoeker dat de gemachtigde op onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat zijn aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is.

De verwerende partij benadrukt dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch attest dd. 29.7.2011. Uit het verslag dd. 31.8.2011 van de ambtenaar-geneesheer blijkt uitdrukkelijk dat deze onvoldoende gegevens tot zijn beschikking heeft om de ernst en het risico van de aandoening te kunnen inschatten.

Bovendien voegt verzoeker geen nieuwe stukken die er op kunnen wijzen dat zijn aandoening wel degelijk een risico vormt in de zin van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond heeft verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen.”

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, omdat het aangehaalde medisch probleem van de verzoekende partij niet aanvaard kan worden als grond om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verkrijgen, aangezien de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen. De afwezigheid van duidelijke identificatie van de ziekte laat volgens de verwerende partij in de bestreden beslissing immers niet toe de noodzaak van een behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan in het land van oorsprong of verblijf van de verzoekende partij te beoordelen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel onderzocht dient te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op basis waarvan de verzoekende partij haar aanvraag indiende, luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4."

Uit deze bepaling blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel kan gegrond verklaard kan worden indien de aanvrager bewijst op zodanige wijze te lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en indien er hiervoor geen adequate behandeling bestaat in diens land van herkomst.

Op 2 augustus 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij stelt dat zij lijdt aan psoriasis en voegt bij haar aanvraag een medisch getuigschrift toe van 29 juli 2010, waarvan de stempel van de arts onleesbaar is. In dit attest wordt de medische problematiek uiteengezet:

"(...)

Diagnose (...): sinds zes maanden huiduitslag/geen voorgeschiedenis van psoriasis. Sinds 1 maand in ons land. Huidige kliniek past best bij de diagnose v. psoriasis.

(...)

Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B:

-Medicamenteuze behandeling/medisch materiaal: lokale behandeling met zalven. Aanvullende lichttherapie of zonexpositie kan verbetering geven.

-Interventie/Hospitalisatie (...): geen hospitalisatie vereist.

-Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling: zestal weken

D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet? Geen complicatie te verwachten. Vermoedelijk ongewijzigd blijven van de huidletsels.

E/ Evolutie en prognose van de aandoeningen waarvan sprake onder rubriek B: Psoriasis verloopt spontaan met ups en downs.

(...)"

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. De bestreden beslissing neemt de conclusie van de ambtenaar-geneesheer over en stelt dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie, waaruit blijkt dat de verzoekende partij mogelijks lijdt aan psoriasis, niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te bevestigen en dat de afwezigheid van duidelijke identificatie van de ziekte niet toelaat de noodzaak van een behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan in Armenië te beoordelen.

Waar de verzoekende partij beweert dat haar huidaandoening psoriasis wel degelijk een medisch probleem is dat een reëel risico inhoudt of kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit wanneer deze niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd in Armenië, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geen medische attesten bijbrengt waaruit blijkt dat zij nog steeds aan psoriasis lijdt.

De ambtenaar-geneesheer verduidelijkt in zijn advies dat psoriasis geen levensbedreigende aandoening is. De verzoekende partij uit enkel blote beweringen over de aandoening, namelijk dat zij lijdt aan psoriasis en dat dit een levensbedreigende aandoening betreft, zonder deze te staven met relevante stukken.

Het feit dat de verwerende partij stelt dat psoriasis geen levensbedreigende aandoening is, betekent geenszins dat zij, zoals de verzoekende partij onterecht beweert, *“wel degelijk weet aan welke aandoening verzoeker lijdt en zij kan vaststellen welke behandeling dit veronderstelt”*, nu de ambtenaar-geneesheer stelt dat zij *“mogelijks lijdt aan psoriasis”*. De uitspraak van de ambtenaar-geneesheer betreft een hypothese en geen vaststaand feit, met name dat de verzoekende partij aan psoriasis lijdt, zoals de verwerende partij insinueert. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de ambtenaar-geneesheer en bijgevolg van de gemachtigde van de staatssecretaris, volstaat bovendien niet om de motieven te weerleggen.

Bovendien is het net om de reden dat de aandoening van de verzoekende partij niet geïdentificeerd wordt in de door haar overgelegde stavingsstukken, dat de verwerende partij zich in de onmogelijkheid bevindt om de nood aan behandeling na te gaan en te onderzoeken of de behandeling beschikbaar is in Armenië. Het verwijt van de verzoekende partij dat de verwerende partij nalaat zich uit te spreken over de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst is dan ook onterecht. Dit klemt nog meer nu uit het voorgelegd medisch attest blijkt dat een zestal weken wordt voorzien als behandelingsduur.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer, en bijgevolg ook de gemachtigde van de staatssecretaris, niet in alle redelijkheid tot de door hen in de bestreden beslissing gedane vaststellingen zijn gekomen, namelijk dat er geen sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling voor de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt het aldus niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Noch de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, noch de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet werden geschonden.

Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

De verzoekende partij voert in haar middel eveneens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij ten slotte de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN